Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum
Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497

Sermo.xxvij.

I V Idetis fratres
quō nec vbera spōse laude pri/
uanꝫ. Et quidē vberū vsurpa/
tio frequēs/tū in aliis locis/tū in istis p̄/
cipue cāticis. Uino vbera p̄fert: botro cō
fert: assimilat turri. Et qđ nūc in p̄senti ē:
duo (inq̄t) vbera tua/sicut duo hinnuli ca
pree gemelli/qui pascunꝫ in illis. Uidetꝫ
q̄ꝫ multiplex vberꝝ cōmendatio. Si matꝫ
est/maternū pectꝰ vberibꝫ carere nō decet
Ubera nouerat Paulꝰ habere cū diceret
Facti sumꝰ paruuli in medio vestrꝝ: quō
si nutrix foueat filios suos. An nō tibi vi
detur factꝰ quasi hinnulꝰ: q̄ factꝰ est quasi
paruulꝰ? Uñ fouebat filios quasi nutrix/
si nō habebat vbera? Quasi duo hinnuli
capree: duo filii eccl'ie: alter de circūcisiōe
alter de gentibꝫ. Uide quō Paulꝰ vtrisqꝫ
vbera coaptat. Factꝰ sum (inq̄t) iudeis q̄/
si iudeus. his aūt q̄ sine lege erāt/quasi si/
ne lege essent. Omibꝫ om̄ia factꝰ sum: vt
om̄es lucrifaciam. An nō vbera hinnulis
istis coaptauerat/oīa factꝰ omnibꝫ? Om
nibꝫ om̄ia factꝰ est p audientiū capacitate
ꝛ p̄cipiēs moralia/ꝛ differēs mystica: In
hac duplici materia velut duo vbera por
rigit doctrine planioris: lactea vbera par
uulis temperās. Interna cōpassio vbera
quidē habet: sꝫ coaptatio foris vbera ex/
hibet. illa misereꝫ. sꝫ ista medeꝫ. Quid enī
mihi pdest si tm̄ cōpateris/ꝛ infirmitati
ꝛ quasi infantie mee ɔtempare te cōmode
nescis? Quid mihi pdest si cōpatiētis af/
fectu causam ī te meā transfers: si curam
quā debes nō affers. Utraqꝫ necessaria ē
ꝛ cōpassio ꝛ quedam discipline ꝛ doctrine
cōpositio. Cōpassio affectū ɔfirmat: com
positio te ad lactandū puulos vtiliter in/
curuat. Neutro in genere sancti doctores
auditoribꝫ desunt/facti sicut illi/ꝛ pietatꝫ
K affectu/ꝛ cōformatiōis vsu. Utinā istud
attendāt q̄ facturi sunt in ɔuentu fratrum
sermonē. Studēt magis alta q̄ꝫ apta di/
cere/faciētes apud infirmas intelligētias
miraculū sui/nō ipsorum salutē operātes
Erubescūt humilia ꝛ plana docere/ne so
la hec scisse videanꝫ. Erubescūt vbera ha
bere/nudare mammā/lactare paruulos.
Quid istud est? Ideo ne cōsedisti in me/
dio/cathedrā tenēs vt scientiā iactes: an
vt tenerā subditorꝝ iactes infantiā? Sub
tilia texis/artē qui audiūt/mira rōne elo/
quentiā laudāt. Bū quidē tamē si gratiā
sentiūt/si te disputante audientiū moueaꝫ
affectꝰ/intellectꝰ instruiꝫ? Alioq̄n q̄d ad
p̄sens negociū pegrina quedam adducere
que auscultātes nō capiant? Magna elo
quentie laus est/causam quam susceperis
apte exequi/ad eiꝰ cōmodū cuncta referre
suscepto inseruire negocio. Nusq̄ꝫ euiden
tius eloquētie tue signū dabis: q̄ꝫ si humi
lem materiā exequeris ornate: ꝛ sermonis
tempamēto attollas: q̄ p se iacere videbā/
tur ꝛ velut ɔtemptibiles sentētias cōmen
dabiliores efficias. Nec tā debes attēde/
re que te dicere deceāt hoiem litteratum/q̄ꝫ
que debeāt audire quos instruis. Quid
enī inde ɔsequūtur si ambulas ī magnis
ꝛ in mirabilibꝫ sup te. nō dico sup eos qui
assident? Noli altū alte sape: sꝫ cōdescēde
humilibꝫ. Sublimia loquēs: sꝫ nō in tpe
Quid aliud affectare videris: nisi vt tibi
soli taceāt hoies. ꝛ dicaꝫ de te qđ dictū est
de saluatore. qr nunq̄ꝫ sic locutꝰ est homo
sicut hic loquiꝫ. Ascēdisti cathedrā vt ali
os edifices: nō teip̄m infles/vt impleas:
nō exinanias teip̄m/nisi forte eo mō quo
se saluator exinaniuit formā serui accipi/
ens: vt nos carnis sue lacte nutriret ī salu
tem. Bonꝰ imitator magistri Paulꝰ: vbe
ra nō occultat sꝫ habere se iactat. Tanq̄m
paruulis (inq̄t) in christo lac vobis potū
dedi: nō escam. Et idē. Nihil me arbitror
scire inter vos nisi Jesum christū ꝛ hunc
crucifixū. Ip̄e nouit cui mēsam parat: et
quibꝫ vbera porrigat. Ideo vbera eius si
cut hinnuli: qr doctrine sue vbera emolli/
ta sunt/qualia puuli in xp̄o cape possunt.
Audisti iā quid sunt isti hinnuli. Et qua L
re duo vis nosse q̄re gemelli? quia in fide
nō est distinctio iudei ꝛ greci. Uacant ibi
puilegia meritorꝝ: ꝛ regeneratio nullos di
stinguit/que cunctos equaliter absoluit.
Om̄es enī egēt gloria dei/iustificati ḡtis
p gratiā ipsiꝰ. Fides vtrosqꝫ populos eq̄
nobilitat: sed iudeꝰ aliter reputat. In cō/
muni clemētia iura sibi priuata deposcit.
Quid mirꝝ si vult esse p̄mus q̄ñ valuit es/
se solꝰ? Unigenitꝰ esse non potest: affectat
vel p̄mogenitꝰ. Uide quāta obiecta sint
Petro in actibꝫ apostolorꝝ q̄ ad hoies p̄/
puciū habētes introisset: q̄ ad illos fidei

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0336
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt